

0,80

2,4,5,7

Kaina 20 centų

Skautų Aidas

Mėnesinis Skautų literatūros laikraštis,
leidžiamas Šiauliuose.

Redakcijos ir administracijos adresas: ŠIAULIAI, Turgaus g-vė 12.

Prenumeratos kaina:

6 mėn. 1 litas
3 mėn. — 50 cent.

Skelbimų Kaina:

Petito eilutei . . . 20 centų

126807

I metai.

Šiauliai, 1923 m. balandžio 15 d.

2 Nr.

SVEIKINAME BROLIUS SKAUTUS
su ATEINANČIA 23 BALANDŽIO
SKAUTŲ PATRONO Šv. JURGIO
ŠVENTE.

Padavimas apie žygį šv. Jurgio patrono viso pasaulio skautų.

Baisus drakonas gyveno ežere, arti vieno senovės miesto. Nesotus ir ėdrus jis išeidavo kiekvieną dieną iš ežero, ėdė žmones šio miesto ir keldavo trukšmą.

Štai, sulig paraimo vieno gudragalvio piliečiai susirinko ir nutarė: kad atsiliuosavus nuo trukšmo, aukoti drakonui kiekvieną dieną (pagal burtų) savo vaikus. Ir tiktai šie galvočiaus žodžiai tegalėjo patenkinti ėdrų drakoną.

Kitai dienai atėjus prasidėjo sunkūs aukavimai.

Kiekvieną dieną išvesdavo prie ežero jauėkiantį arba mergaitę ir palikdavo tenai ndriam drakonui.

Ilgai ar trumpai taip tęsės – nežinoma, tik liūdna žinia pasklydo mieste: burtas krito ant karaliaus vienturtės dukters, visų mylimos. Smūtas kilo visame mieste.

Miesto piliečiai susirinko ir pasiūlė karaliui nusijusti suvalgymui drakonui vietoj karalaitės — vergę našlaitę.

Bet karalius pasielgė taip, kaip pasielgtų kiekvienas ištikimas skautas; atmetė šitą pasiūlymą, nors ir širdis karalienės apsiliejo krauju.

Kaip nuotaka karalaitė apsirėdė baltais rūbais ir ėjo prie ežero mirties keliu. Visi miesto piliečiai atsistojo ant miesto

sienų. Karalius ir karalienė stovėjo miesto bokšte, jų akys žibėjo — jie verkė.

Karalaitė mažais žingsniais priėjo prie ežero ir tyliai verkdamą, pradėjo laukti baisios mirties.

Taiga tolumoje, ant kelio už ežero, pasirodė raitelis baltu žirgu jojas, apšarvuotas, ietim apginkluotas.

Pamažu jis prijojo prie mergaitės ir nušėbęs netikėtu paveikslu paklausė:

— „Kodel stovi tu čia viena ir verki, o žmonės stovi nuošaliai ir žiūri?..“

— Geras jaunikaiti! Bėg greičiau iš tos vietos ant savo žirgo, kad nežūtum kartu su manimi!..“ Ir ji papasakojo jam apie miesto nelaimę ir apie piktą drakoną ir vėl pradėjo jo prašyti, kad jis nujotų ir nežūdytų savęs.

— „Ne, nejosiu aš iš tos vietos, — atsakė šventas karžygis, — „kol neišliuosiu su tavu ir miestą nuo drakono arba žūsiu kartu su tavimi.“

Tik suskubo ištarti jis šiuos žodžius, kai baisi baidyklė pasikėlė iš ežero ir slinko prie karalaitės. Bet šventas Jurgis jau buvo tarp jų ant savo balto žirgo.

Prasidėjo baisi kova... Staiga aštri ietis švento Jurgio pervėrė gerklę drakono, ir jis, rangydamasis ir apsitaškęs juodu krauju, krito prie kojų šviesaus karžygio.

Džiaugsmo riksmas pasigirdo tolumoje ant miesto sienų, ir visi kaip vienas bėgo ton vieton, kur buvo baisi kova, kur ant balto žirgo prie drakono kūno stovėjo šventas Jurgis, o prie jo pabalusi mergaitė.

Širdyje švento Jurgio skambėjo pergalingas — žygio linksmumas, už vis maloniausias džiaugsmas.

Sulietuvino Jūrių Gelmė.

IV, V ir VI skautų įsakymas.

Stiprink savo kūną ir dvasią ir šviesk protą.

Tebūna tavo valta, kaip stemplė, tampriai įtempta.

Sek skautų patronu šv. Jurgiu: naikink piktą pasaulį ir visų pirmiausia nuveik piktybę pačiam savy.

Žmogus skaitosi laimingu tuomet, kuomet jo kūnas ir dvasia yra harmoningai

išlavinti. Todėl skautas privalo visų pirmiausia susidomėti savo kūno ir dvasios lavinimu. Skautas privalo turėti sveiką kūną. Kūno mankštinimas sulig lengvosios gimnastikos reikalavimų, instruktoriui vadovaujant, iš dalies suteikia jam tą sveikatą. Del fiziško lavin mosi jis gali panaudoti pedagoginę (Lingo) sistemą arba Milero kambarinę gimnastiką su masažu. Bet prieš užsijiminėjant gimnastika skautas turi pasitarti su gydytoju ar jam nėra pavojingas tas lavinimasis, o užsijiminėjant jis turi atminti, kad jo mankštinimo tikslas yra išlavinimas vidurinių organų: sutvarkymas kraujo ir taisiklinga širdies darbuotė, o ne įgijimas didelių raumenų. Sunkioji atletika skautui privalo būti uždrausta, nes ji tankiai pagimdo širdies ligas. Užsijiminėjantis gimnastika turi prisilaikyti saiko: niekuomet nereikia mankštytis lig didelio nuovargio. Norėdamas turėti sveiką kūną, skautas dar privalo savo seksualinį instinktą laikyti stiprioje kontrolėje. Be to skautas turi pildyti tuos patarimus:

1. Visuomet dusuok per nosį.
2. Nekrapštyk ausų kietais daiktais.
3. Kiekvieną dieną valyk dantis vandėniu ir šepetėliu.
4. Kasdien (arba per dieną) iš ryto numazgok visą kūną, arba priimk vaną, o vasaros laike maudikis upėje arba ežere.
5. Neskaityk temstant.
6. Devėk švarius rūbus.
7. Miegok kambaryje prasivėręs langus arba ore ir nedaugiau 8 valandų.
8. Valgyk su saiku ir valgydamas su kramtyk gerai maistą.
9. Neimk vaistų nuo vidurių sukietėjimo, bet rytą ir vakarą išgerk po vandens stiklinę.
10. Venk riebų ir per sotų maistą, ypač prieš miegą, fizinio darbo stoką, per ilgą sėdėjimą, vartymasi minkštame patale nenorint miego, nemoralius spektaklius, kinomatografus ir literatūrą, nes jie pagimdo seksualinį ištvirkimą.
11. Dirbk su saiku ir tankiai žaisk tyrama ore.
12. Būk visuomet linksmas.

Apart sveiko kūno skautas privalo turėti ir sveiką dvasią. Pradedant kultūrinti dvasią

visų pirmiausia reikia iširti savo silpnybes, temperamentą, palinkimus ir įpročius, o paskui nusistatyti sau naujus dvasios kelius ir eiti jais pirmyn. Iš pradžių gansunku yra eiti tuo nauju keliu, bet juo tankiau jūs einate juo, juo greičiau tas kelias pasirodo jums lengvesnis ir geriau žinomas. Kiekvieną sykį, kaip tik jūs susiturėsite prieš pagundą, tai pasidarysite vis stipresni ir vis lengviau jums bus kitą sykį atsisipirti prieš ją. Kad lengviau būtų atsisipirti prieš pagundą, reikia prašalinti blogas mintis ir iškėti į savo jėgas. Kiekviename žmoguje snaudžia daug slaptų jėgų, aplink kurias jis pats nieko ir nežino. Tos jėgos laukia tik

žodžio savo šeiminkės — valios, pažadintos noru, kad prabusti ir stoti į kovą su savo blogais palinkimais. Kiekvienas žmogus, turįs sveiką protą, gali tuojau stot į kovą su savo ydomis ir gali savo dvasią kuopukiausiai išstbulinti. Taipogi ir skautas sulig IV įsakymo turi visuomet stiprinti savo dvasią, o sulig VI įsakymo turi nuveikti piktybę pačiam savy. Skaitant tuos įsakymus neviename iš skautų kyla klausimas — koku būdu galima sustiprinti savo dvasią? Atsakymas i šį klausimą, tepaliesiu tik trumpai mūsų dvasios kultūrą: jausmų, proto ir valios kultūrą. **B.**

(Dar bus).

Žmogus kaipo fizinė vieneta.

Dauguma žmonių turi klaidinga nuomonę apie savo fizines jėgas, per daug atskiria save nuo kitų gyvuolių ir mano esanti ypatingose privilegijose ir Dievo globoj. Iš to tat išeina tiek žmonių paklaidų ir netesingų klišyščių, sveikatos nustojimas, o pagaliau ir ankstyvi kapai, Žmogus sau įsivaizduoja, kad kažin kas jis esąs ir nesą galimas daiktas, kad neproporcingai jo dvasios jėgai nebutų tobulas jo (kūnas) ir ypatingai kokios tai apeizdos saugojamas nuo ligų mikrobu, užgavimo ir visokių nelaimių. Taip dauguma žmonių, mano, įsivaizduoja. Tuo tarpu gi tas „galingas“ žmogus, tai yra menkas vabalėlis ir jeigu apsirėškia jame galybė tai greičiau ne jo gyvybė, bet jo mirtyj. Gyvybė jo kaip ir visų organizmų ir gyvuolių begalo yra trapi, silpna, greit praeinama, už tat mirtis jo be galo yra galinga, amžina ir nuolatinė.

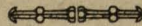
Žmogus net, daugelio žvilgsnių yra stipresnis už gyvuolius. Kas toks yra žmogus fiziniu žvilgsniu? Tai stačiai, yra minkšta vaikščiuojanti tešla, vos tesilaikanti ant savo

griaučių. Gamta fiziniu žvilgsniu labai nukriaudė žmogų. Kad nē drabužiai, šarvai, ginklai ištikrųjų nepaprastas žmogaus protas tai seniai jau būtų žūvęs nuo žemės paviršiaus, kaip daug žūvo gyvuolių, kurie nemokėjo prisitaikinti prie gamtos ir gyvenimo aplinkybių. Bet nežiūrint ir savo proto, visokių išgalvojimų, kultūros ir civilizacijos žmogus fiziniu atžvilgiu vis tebeapsilieka menkas sutvėrimėlis, kuriam nuolat gresia mirtis, ligos ir visokios fizinės nelaimės. Paimkim pavyzdį, žmogui nuolat gresia pritraukimo prie žemės pavojus, kaip kritimas, nes jisai neturi sparnų, kaip pauktis ir vabzdžiai, arba tokio vikrumo, kaip katinas, kiaunė ar voverė; žmogui nuotat gresia paskendimas, nes tik subrendęs ir teisimokęs jis paplaukioja, kuomet dauguma gyvuolių žinduolių, bemaž nuo gimimo dienos jau puikiai moka plaukti; žmogus naktį nemato ir silpni jo yra instinktatai ir uoslė, kuomet daug gyvuolių ir naktį mato, vilkas, apuokai ir kiti gyvuliai' puikius turi instiuktus ir uoslė, kurie gelbia

jų gyvybę, o kurių menkumas žūdo žmones; žmogus labai menkai gamtos yra apšarvuotas ir apgintas, tuo tarpu kaip daug gyvuolių, ypač šliaužiai ir vabzdžiai turi nepaprastai tvirtus krimslių, odos ir rago šarvus savo kūnui apginti, imkime raganosius, driežlius, kitus sparnuotus vabzdžius ir t. t.; vikrumu ir našumu savo žmogus sulyginant su daugeliu gyvulių yra labai silpnas ir menkas gamtos padaras. Todėl kaip mes nežiūrėsime, žmogus, nors, savo siela ir turi Dievo paveikslą, turi nepaprastą protą, jausmus ir valią, tačiau, fiziškai žvilgsniu daugelyje atsitikimų, jeigu ne daugumoj yra menkas silpnutis gyvuolėlis. Kultūra ir civilizaciją nors padaro žmogų žemės galiūnu, tačiau, kaip žinome, gerokai jį ir nusilpnina Kūno žvilgsniu, ir žmogus, atsitolindamas nuo gamtos eina menkyn ir menkyn. Mokslo literatūroj čia daug galima būtų rasti įdomios medžiagos ir statistinių davinių, daro-

dinėjančių viršminėtą liūdną apsireiškimą. Beabejo ir senovės lietuviai ilgiau gyveno ir buvo sveikesni, negut mūsų kartos, nes mes nemokame tinkamai išnaudoti kultūros gerybių ir per daug atsitoliname nuo gamtos. Visos mūsų organizacijos, pasakyč net daugiau, ir pati valstybė o ko jau ir besakyti apie fizinio lavinimos draugijas, skautus ir tt. privalo kaip tik tokiais keliais vesti jaunuomenę, kad busiančioj subrendusioj visuomenėj išsidirbtų sveika pažiūra į fizinę žmogaus padėtį, pilnas supratimas kas tai yra žmogus sulyginant su kitais gyvūnais ir kaip žmogus augdamas šios dienos kultūroj privalo išnauduoti jos gerybes, nenuskriaudamas savo fizinio stovio ir neatsitolindamas nuo gamtos ir fizinės sveikatos ir stiprybės, kas viskas sumoj gali žmogui suteikti laimę ir garmoningą išsivystimą jo dvasios ir kūno jėgų.

J. Rimkus.

Šmėklų namas.

(tąsa)

—Šiandieną mums reikia iširti vanden-traukį ir išmatuoti trobėsįs — tarė Samas pusryčiaudamas.

—Tu Tedai su Listeru matuokit trobėsįs, pradedant nuo arklydės ir kitų greta stovinčius, o aš ir Dudlis ejsime kalnelin apžiūrėti šaltinio. Mes ilgai ten neužtruksime, tuoj ateisime jums padėti.

Samas žinojo, kad vanduo trobėsįsuo- ną pravestas kaž kur iš kalvos.

Jie tuoj atrado vamzdį (dūdą) kurį sekdami atsidūrė ant lygios pievos pālei kalnelį.

—Štai kame vaizdas! — Suriko Dudlis. Žiūrėk jūra matyti ir Jarnesas!

—O, meskime vaizdus, pirmiausiai susraskime šaltinį, nekantraudamas tarė Samas.

—Štai, žiūrėk medžių unksnėje matyti mažas tvenkinėlis, turbūt ten ir yra šaltinis.

Abu nuėjo prie jo. Tai buvo nedidelė duobelė. Samas išmatavo ją savo lazda.

—Iš čia turbūt jie ir ėmė vandenį pamanė jis—žiūrėk net cementu išgrįstas. Nuostabu, kodėl jie jo neapdengė, tokiam stovy gyvuliai jį gali teršti.

—Ištikro, tai priseis jiems padaryti, arba geriaus mes jį aptvenksime. Bet dabar išmatuokim, ar užteks vandens dėl būsimųjų gyventojų.

Skautai išmatavę persitikrino, jog šaltinis vandens visai mažai duoda.

—Tiek tai neužteks busimųjų gyventojų reikalams — pakraipęs galvą tarė Samas —Priseis jiems pastačius pumpę traukti vandenį iš artimųjų ežerų.

Pažymėje visą tai savo užrašų knygutėse, jie nuėjo padėti draugams matuoti trobėsįs Nors tai buvo rudens metu, vistik dieną pasitaikė gan karšta ir berniukai bedirbdami gerokai nuvargo.

Pavalgę stiprią vakarienę jie ilgai šnekučiavosi savo palapynėje apie visus savo gyvenimo nuotikius.

—Kaip jūs sau norit, o aš einu gulti — pareiškė Samas. — Be galo miego norisi.

—Aš taipogi — atsiliepė Listeris.

Dudlis pažvelgė—oran.

—Koki naktis graži, — tarė jis — pilnatis mėnuo taip gražiai žibą ant dangaus. Tedai eime drauge rytojui vandens atsinešti.

Tedas svyravo.

— Šmėklų bijai ar ką? — pašiepė jį Dudlis.

— Aš bijau? Juokai! — truputi sumišęs, atsiliepė Tedas.

— Tai eime.

Ligį trobų kelio buvo bent trejetas šimtų metrų. Menuo taip skaisčiai švietė jog rodėsi diena ir berniukai ėjo gerėda-

mies tokiu nepaprastu nakties reginiu.

— Neužvydžiu aš belaisviams tokios puikios vietos — prabylo Tedas s e m d a m a s vandenį. Čia ir baimės truputi jie įgaus — atsiliepė Dudlis — Tas jiems neprošali, tik štai kas man įdomu, Tedai, kodėl ugnis krosnyje geso. Aš kol gyvas tokių dyvų dar nebuvau matęs.

Pasėmę pilnus kibirus berniukai žengė atgal. Tedas būdamas gan baukštus tik žvalgėsi, išplėstomis akimis į šalis, ar nepamatys kur be baidančios juos šmėklos.

Pamatęs toluomoje ką tai baltuojantį sušuko.

— Kas yra? — užklausė Dudlis.

— Žiūrėk kas ten krūmuose baltuoja — perimtas baimės tęsė Tedas

— Nieko — ramiai atsiliepė Dudlis, — tau šmėklos vaidenas ir viskas.

— Jei čia ne šmėkla tai kas? — pikta užklausė Tedas.

— Turbut ožka — juokdamasis atsiliepė Dudlis.

— Ne, broliuk, čia jau ne ožka.

Štai, žiūrėk, kokia didelė ir balta.

— Ištikrųjų čia kas tai nepaprasto.

Žinai, Tedai, slėpkinės čia už krūmo.

Šale, kelio augo pamenkas krūmykštis

Šmėkla stovėjo šimtas metrų nuo palapinės.

Berniukai pasislėpė už jo ir sekė „šmėklą“, Toji menamoji šmėkla stovėjo šimtas metrų nuo palapinės. Netrukus jį pradėjo artintis prie jos.

— Ji eina prie palapinės — ne savo balsu suriko Tedas, nustvėręs savo draugą už rankos.

— Gulėk ramiai, — pikta atsiliepė sis — pamatysim ką jį darys.

Šmėkla dabar jau buvo netoli nuo skautų; jį ėjo prie palapinės kokia tai nepaprasta eise-na lyg šliaužte šliaužė. Vaikai norėjo išgirsti jos žingsnių, žolės šlamėsio

bet negalėjo. Nuo kojų net nesigirdėjo.

Šmėkla išrodė gerokai augštesnė už žmogų. Atsimušusi menulio šviesą į balta jos rūbą darė ją melsvos spalvos, kas dar labiau veikė į Tedo dirgsmius.

Dudlis, nors buvo ir drąsus berniukas vis tik pats nepajuto kaip jį bežiūrint, šaltas prakaitas išpylė.

Apie Teda kalbos negali būti, jis drebėjo kaip apušies lapas.

Dudlis kovojo su savimi. Jis norėjo bėgti šaliu bet protas ir drąsa neleido tai daryti. Jis tarė Tediui: — Eimė visi reikia išaiškinti...

— Negaliu, rimtai negaliu — drebėdamos atsakė šis.

Dudlis pažvelgęs į jį stvėrė rankomis lazda ir puolė šmėklą.

Nuraudęs iš gėdos Tedas šoko paskui jį. Pradžioje šmėkla nekrepė į tai domės bet pamačiusi, kag skautai artinasi prie jos, umai sustojo ir išsitempus visu savo augumu iškėlė rankas augštin.

Ji išrodė taip baisiai jóg, Dudlio keliai iš baimės pradėjo drebėti ir jis vos užsiturėjo nebėgęs šalin. Nesivaldydamas valandele stovėjo, vietoje.

Bet staigą suklykęs nežmonišku balsu ir pakėlęs lazda puolė šmėklą.

Samas ir Listeris išgirdę jo klyksmą pusnuogiai išbėgo iš palapinės. Nespėjo jie gerai apsižvalgyti, kaip Dudulis rėžė šmėklai lazda į galvą. Nežmoniškai sušuko ji iš skausmo ir leidosi rėkdama bėgti nuo skauto.

— Stok! — uždusęs kriokė Dudlis vydamas ją.

Šmėkla ir poros žingsnių nenubėgo, kaip Dudlis prisivijęs iš visų jėgų nėrė jai antrą kartą į galvą. Šmėkla parpuolė. Bėregiant Dudlis sėdėjo jai ant nugaros, draskydamas nuo galvos ką tai baltą, lyg tinklelį. Atidengus veidą pasirodė, jóg tai buvo augalotas vyras pasidengęs baltu šydu.

Atidrėskęs marškos pakraščius, kuria jis buvo apsisiautęs, jis surišo jam rankas. Pagautasis nesipriešino. Mat smūgiai lazdos ir jo paties kritimas nusilpnino jį. Nes tik atsipeikėjęs pradėjo protestuoti.

— Paleiskit, aš tik pajuokuoti norėjau — maldaujančiai prabylo jis.

— Ką tamsta norėjai, mums nesvarbu, tai ištirs policija — uždusęs sumurmėjo Dudlis.

— Kam ta policija? Aš sakau, tas tik tap sau juokais.

Neklausydami nieko berniukai nuvedė jį butan ir uždarė į kambarį, ant kurio langų buvo geležiniai grotai uždėti, taigi pabėgimo galima buvo nelaukti.

— Jūs nešaukit policijos? Aš turiu su savim dvidešimtį svarų sterlingų, imkit juos, tik mane paliuosuokit.

— Mus pinigais nenupirksi — ironiškai atsakė Samas skubiai darydamas duris.

— Man rodosi čia kas taj virš juokų — prabilo Dudlis Samui uždarius duris.

— Be abejo kitoniškai nekištų pinigų — atsiliepė Samas. — Dabar tik vienas iš mūsų turi nuvykt Jarnesan pranešti policijai. Dudlis sutiko tai padaryti ir skubiai iškeliavo, palikęs savo draugus besergstančius kalinio duris. Už poros valandų Dudlis atvažiavo drauge su dviem policistais.

Jie atydziai išklausinėjo skautų apie visus praeituosius atsitikimus ir pasižymėjo savo užrašų knygutese.

— Taip, Jūsų tiesa, Villetai, čia ištikro ne šposai. Iš to aišku, jóg kam tai yra reikalinga, kad tame namė niekas neapsigventų. Mes nuvešime suimtąjį miestan ir tuoj atsūsime keletą vyrų ištirti trobėsius. O dabar aš turiu pasveikinti jus su šiuo didvyrišku iš jūsų pusės darbu; o labiau stiai, tai Jus Dudli, jóg išdrišot atakuoti šmėklą pačiame jos baisume.

Dudlis nusijuokė.

— Puolant aš žinojau, kad taj ne šmėkal.

— Žinojot?! —

— Taip pribėgęs arčiau aš pamačiau jos šešėlį. Tikros šmėklos šešėlių neturi...

— Taip, ir ištikrųjų taip gali būti — nusijuokė policistai. — Tad sudie. Ligi pasimatymo. Baigkit ramiai savo darbą, tikiuos jus niekas nekliudys.

Policija išvažavo. Skautai linksmus stėjo darban. Tiktai vienas Samas buvo užsimąstęs, nuliūdes.

Bematuojant daržinę jis išmetęs iš rankų virvę tarė: — Draugai aš viska supratau.

Ką supratai? — užklausė Dudlis.

— Eime aš jums, parodysiu ir jis leidosi begte į kalvą ligi šaltinio. Kiti trys sekė jį. Samas dabėgo ligi tvenkinio. Pagraibęs krašte purvuose rado paslepta rankinę, kurią patraukus visas vanduo išbėgo.

Jis patraukė ją. Už dešimt minučių vandens nebeliko.

Samas įlypo ją ir barškindamas savo lazda dugnan tarė: — Ką pasakysite? Draugai, likuseji žiūrėjo; į jį išpletę akis. Dudlis

pirmasai suprato kame dalyka. —
Aikštė del vokiškos patrankos?
Taip—atsakė Samas
Ir neklydo.

Sugautasis beklaušinėjant, parodė jog čia ištikro aikštė vokiškai patrankai. Ją pataisė to vienkiemio nuomotojas — vokiečys su tikslu išsodinus vokiečių kariuomenę, apšaudyti. Jurnesą ir jo sandelius.—Gasdinama šmekla buvo tam tyčia padaryta, kad kaip nors padarius namus neapgyvenamais.

Ugnis krosnyje geso nuo leidžiamosios tam tikru būdu anglirugšties. Skersvėjis ejo iš gerai užtaisytų nematomų sienose dūdų, ryksmai ėjo tomis pačiomis dūdomis.

Vertė Vargų Ainis.

(galas)

Ištrauka.

Lietuvos Skautų Asociacijos Vyriausio Štabo Įsakymas Nr. 2.

K a u n a s, 1923 m. Kovo mėn. 1 dieną.
1 § Remiantis Kauno Tunto Štabo einančio pareigas Vyriausio Skautų Štabo, protokolu iš 1922 m. Rugpiūčio mėn. 13 dienos pakelju laipsnin sekančius:

Į paskautininkus:

1. 13-os Skautų Draugovės Šiauliuose Draugininką — B a n i u l j V a c l o v a .

pas. Vyriausias Skautininkas

Vyriausio Štabo Viršininkas:

Šembergas.

Originalui atąjtnka
Sekretoris adjutantans

K. Grigaitis.

Skautų kronika.

— Šiauliuose 4 dieną kovo šv. Kazimiero šventėje Gijmnazijos salėje buvo surengta Šiaulių skautų XIII ir XIV draugovės įvairių dirbinių, piešinių paroda.

Tą dieną, 3 val. po piet įvyko abiejų draugovių sueiga. Sueigos dienotvarkė buvo turininga.

Gerb. kun. Vaitkevičius turėjo paskaitą, tema iš antrojo skautų įstato „Tėvynės meilė“. Paskaitoje dalyvavo ir prijaučiantieji skautybę svečiai. Po paskaitos 14 mergaičių draugovės choras pagiedojo Skautų Himną. Po to sekė įžodis, mazgų rišimo ir Kimo žaidimo konkursai. Mazgus laimėjo Daniusevičius surišęs 6 mazgus per 35 sekun. ir II skilties skiltininkas Stanevičius surišęs per 40 sekun. Kimo laimėjo II ir V skiltis.

5 d. kovo mėn. buvo leidžiami parodon ir pašaliniai asmenys.

Atsilankė gana daug.

— 11 kovo XIII skautų draugovės IV skiltis laikė kvotimus į III laipsnį. Neišlaikiusių nebuvo.

— Šiaulių XIV Skaučių „Mirgos“ draugovėje 13 kovo 1924 m. buvo surengtas tarp skilčių Kimo žaidimo konkursas. Laimėjo I skiltis.

— 11 kovo XIV skaučių draugovės III skiltis laikė kvotimus į III laipsnį. Visos skautės išlaikė. Dabar rengiasi visos trys draugovės skiltis į II laipsnį, yra kandidačių į 4 skiltį, greitai laiku prasidės rengimasis į trečiąjį laipsnį.

— Čilli resauzblika pripažino skautų organizaciją valstybine. („Laisvė“)

FIZINIS AUKLĖJIMAS.

Mūsų keliai.

— *Kas Jūs?*

„*Naujo gyvenimo stiliaus* ir harmonijos šalininkai.

— *Ką jūs veikiate?*

„*Gyvename* natūraliai, nenutoldami nuo Amžių Kūrėjo dėsnių ir *siekiame* kūno ir sielos harmonijos kilniai kūrybai žmonijos labui“.

— *Kuo jūs gyvenate?*

„*Stiprybė, sveikata ir grožis* — mūsų kūno ir sielos gyvybės būtinumai, kurie verčia mus vengti alkoholio ir tabako nuodų, lytinio ištvirkimo, dvasios sugležnėjimo ir išžižusios pasaulėžūros“.

— *O kuo jūs veikiate?*

„*Visokeriopa* lavinam ir auklėjam kūną, valią ir savo būdą, pasigaudami racionalės gimnastikos, lengvosios atletikos, sporto ir žaidimų. Higienos nurodymai yra mūsų — sargas. Sielos tobulinimo reikalavimai — mūsų veikimo gairės“.

— *Koks jūsų vardas?*

„*Dvasios ir kūno* atletas. Kas silpnas dvasia, tas bejėgis ir kūnu. Tik sveikame kūne sveika siela“

Karolis Dineika.

Vienminčiai, kviečiame kreiptis visais reikalais Lietuvos Gimnastikos ir Sporto Fed. Centrą Kaune Laisvės Al. 5 b. 1, arba į Federacijos „Vytauto“ Skyrių Šiauliuose, Turgaus g. 12.

Iš Lietuvos Gimnastikos ir Sporto Federacijos darbų.

Federacijos skyrių skaičius auga labai sparčiai. Turima jų jau apie 20 provincijoje ir 3 pačiame Kaune. Matyti kad „Federacija“ pralenkia Lietuvos Fizinio lavinimosi Sąjungą, nes į ją noringiau spiečiasi Lietuvos jaunimas. Pažymėtina, kad „Federacija“ pirmą eilę siekia fizinio auklėjimo, ir sporto nevengiama, bet tik rekordų siekimas aprėžiamas sveikatos reikalavimais.

Kauno „Alkis“ sujudo rengti aikštę. Akademikų skyrius kaupiasi tarpusavio rungtinėn. „Federacijos“ Centras numato atidengimo šventę.

Šiaulių „Vytautas“, Kedainių „Algirdas“, „Šarūnas“, „Giruliai“ ir kiti federantai spiečiasi, stiprina pajėgas pavasario sezonui.

Poilsio darbas, tai kūrybos darbas. Ir „Federacijos“ skyriai sugeba įnešti savo, mankštoje taip reikalingą bendravimo ir savarankumo elementą, be kurio neįmanomas charakterio susiformavimas.

Beje! Centras rūpinasi įsteigti savo įrankių sandėlį. Turbūt, bus galima gauti skyriams įrankių ir bargan. Literatūra didėja: dr. Eteras paruošė „Myštuką“, o Dineika K. „Kelius Tautinius Žaidimus“.

Linkuvos Dėdė.

Klaidų atitaisymas.

„Skautų Aide“ pereitame (Nr.) numery įsibrovė klaidos: 1) 2 puslapy antrame perskyrime pirmoj eilėj iš viršaus yra parašyta: ...mano mokimu,... turi būti ...mano manymu...
2) Skautų kronikoje, antrame perskyrime paskutinjame straipsnyje iš pat pradžios yra parašyta: ...pradėtieji skilbininkų kursai... turi būti: ...pradėtieji skiltininkų kursai... Už kitas padarytas klaidas Redakcija atsiprašo.

Red.

Redakcijos atsakai.

Pūdymeliui. Tamstos rašinėliai persilpnus. Netalpinsime.

Bejėgiui. Tamstos eilutė „Aidas“ persilpna. Patartina parašyti pi oza.

Redakcija.

Leidžia Šiaulių Skautų XIII ir XIV draugovės Redaktorius: paskaut. V. Baniulis.